

吴老狗

kagalin
2011
6-10

ARTIST: CHICAL HO.COM
KAGALIN

@kagalin
weibo.com/kagalin

Ngô Gia Toái Niệm

Tác giả: Nam Phái Tam Thúc

Bộ sách: Đạo Mộ Bút Ký Ngoại Truyện

Editor & Beta: Tiêu

Nguồn: cuahangbantaybac.wordpress.com

Tạo eBook: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới thiệu:

Phần này nói về Ngô gia- Gia tộc cute nhất hệ mặt trời, chuyện chẳng là có ba anh em nhà kia, vì chút việc phải về nhà lại căn nhà cũ ở Trường Sa, do lão tam một mực không chịu về nên lão nhị đành phải dùng cách giao dịch, ở khu nhà cũ có một gian phòng bí mật, bên trong chứa một thứ mà không-ai-biết-là-cái-gì, lão nhị hứa nếu lão tam chịu về thì sẽ nói cho lão tam biết cách vào đó.

Lão tam vì thế mà cũng theo về để xem thứ không-ai-biết-là-cái-gì đó là cái-gì.

Dưới đây là toàn truyện.

Nội dung:

"Chú thôi đi được chưa, khó lắm mới có ngày này, lão cha cũng đang rất nhớ chúng ta mà." Ngô Nhất Cùng lời nói có phần cầu khẩn, nhìn Ngô Tam Tinh, "Mấy chuyện không vui cũng qua lâu rồi."

"Lão đại, đừng nói nữa, mấy thằng già đó mà không đến nhổ cái thứ ở nhà chúng ta ra, lão tử một ngày cũng không thêm bước chân vào." Ngô Tam Tinh uống một ngụm trà. Ngô Nhất Cùng liếc sang Ngô Nhị Bạch, người kia mới tắc lưỡi một tiếng: "Lão tam, nếu không hay thế này đi, chúng ta làm một giao dịch nhé?"

"Cứ nói đừng ngại". Ngô Tam Tinh cười thầm trong lòng: "Không ngoài dự liệu, lão nhị cũng phải xuống nước với mình mà." Ngô Nhị Bạch châm một vòng nhang thơm, đặt lên trên kệ: "Nhà thờ tổ của chúng ta là một căn phòng bị gạch xây kín, cậu hẳn là cũng rất muốn biết bên trong đó có vật gì phải không?" Ngô Tam Tinh nghe vậy thì cười: "Nếu tôi đi, anh sẽ nói cho tôi biết cách để vào trong căn phòng kia chứ?"

"Chấp nhận giao dịch không?"

"Đùa với tôi là tôi trở mặt đấy."

"Gian phòng đó là thế nào vậy? Mấy đứa nói mà anh nghe chả hiểu gì hết?" Từ trong phòng bước ra, Ngô Nhất Cùng mới hỏi Ngô Nhị Bạch. Ngô Nhị Bạch nắm một nắm tóc ra sân vãi cho gà: "Anh từ bé đã quá thật thà, không giống em và Tam Tinh, thích đi khắp nơi gây sự. Chủ cũ của khu nhà chúng ta ở ngày trước, vô cùng kỳ quái, trong nhà ấy, có một chỗ mà người thường nhìn không thấy được."

Vùng núi Trường Sa."Chú vừa ngủ gật." Ngô Nhất Cùng bám chặt lấy cái tay vịn trên cửa sổ xe."Không có." Ngô Tam Tinh đáp, Ngô Nhất Cùng: "Vậy cái kính chiếu hậu bên phải đâu rồi?"

"Không phải nó ở đằng kia à."

"Nói dối! Nó vừa bị va vào một chiếc bán tải rơi mẹ rồi!"

"Không sao mà, dù gì chúng ta cũng không thể đổi xe đâu."

"Chú làm cái gì cũng luôn ba lẳng nhăng như thế, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn không chịu sửa tính đi."

"Đừng lo mà."***"Anh không mang theo chị dâu đi cùng, chị dâu cũng không ý kiến à?" Ngô Nhị Bạch rót trà: "Em có thấy chị ấy không vui cho lắm"

"Cô ấy dâu có thích về quê, hơn nữa là do Tiểu Tà lên đại học không còn ở cạnh cô ấy nữa, cô ấy còn chưa quen thôi, tới đây thì sẽ ổn." Ngô Nhất Cùng đáp, nói xong lại nhìn sang Ngô Tam Tĩnh đang ngồi đón xe bên kia, cạnh đó là con Audi của hắn, vừa bị đâm vào một gốc cây hòe, đầu xe vẫn không ngừng bốc khói."Đó là cái gì vậy?" Ngô Nhất Cùng chỉ vào cây hòe già kia, Ngô Nhị Bạch đứng lên, đi tới thấy dưới lớp vỏ cây bị xe đâm tới trầy ra, ở đó có cái gì kỳ quái lắm."Đây..." Lão nhị tiến tới, cạy lấy một cục, "Mạt sắt"

"Ây, sao trong vỏ cây có mạt sắt được?"

"Cây già nở hoa, nó chắc cùng loại với Thường Thiết Thụ."

"Hắn là ai?"

"Là chủ bán cái nhà cũ cho chúng ta đó."

"Hồi năm sáu tuổi chúng ta đều biết là cây trong nhà mình đều có mạt sắt, trước kia Thường Thiết Thụ đã trồng lên chúng, cũng vì cái thói quen đổ mạt sắt vào trong thân cây nên hắn mới được đặt cho cái ngoại hiệu ấy."

"Vì sao hắn lại làm thế, có gì hay chứ?"

"Thiết thụ khai hoa, được ví như một chuyện rất khó diễn ra, thấy cha thường nói, hẳn luôn muốn làm một chuyện vô cùng khó thực hiện là khiến cho thiết thụ ra hoa, nhưng về sau vẫn toàn thật bại."

Ba anh em đi bộ bốn km trên đường núi, rốt cục cũng tới được cửa thôn, trời đã chuyển tối đen, vào thôn, khắp nơi chó sủa râm ran."Tôi đã nói là thôn này chẳng có lương tâm gì cả mà, chỉ có lũ chó là có lương tâm thôi." Ngô Tam Tỉnh nói. Ngô Nhị Bạch tiếp: "Hy vọng là chúng nó không biết ngày trước thằng nào nghịch dại đi buộc pháo vào đuôi ông nội chúng nó rồi cho nổ."

"Nói cũng đúng, chó ở đây cơ bản đều cùng loại với con "Thiếu Gia" của nhà chúng ta." Ba người đi tới dưới một tàng cây ở đầu thôn, ở đó có đùn lên cái ụ đất nhỏ, bên trong là nơi yên nghỉ của "Thiếu Gia". Ba người nhìn nhau, Tam Tỉnh mới nói: "Lão tứ à, lão nhất, lão nhị, lão tam chúng ta tới thăm mày đây. Mày ít nhất dưới đó cũng phải làm trùm chó, đừng để Ngô gia chúng ta mất mặt." Nói xong ba người cùng nở nụ cười, phảng phất nhớ về cái thời mà có ba cậu nhóc và một chú chó cùng nhau nô đùa. "Đi thôi". Nhất Cùng vỗ vỗ bọn họ, "Còn phải dọn dẹp trong gian nhà kia nữa."***Ngô Tam Tỉnh nặng nề thiếp đi, Ngô Nhị Bạch ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Ngô Nhất Cùng cầm cây lau nhà, đang một mình dọn dẹp trong phòng khách nhà cũ. Nhà cũ Ngô gia có rất nhiều gian, gian này xây ngay mặt đường, là nơi nhân khí nhiều nhất, bên trong gian phòng không có điện đóm gì, nên cứ ở như vậy cả buổi tối, căn bản là không thể làm được việc gì cả. Dọn xong thì trời cũng bắt đầu hửng sáng, Ngô Nhất Cùng nhìn gian nhà sạch sẽ, bỗng bất giác nổi da gà.***"Anh xác định là mình thấy trên giường có hai người nằm chứ?"

"Xác định, cậu thì ngồi trên giường, lão tam nằm đó ngủ, đắp chăn, tay thò ra ngoài. Nhưng anh thấy trong chăn thò ra những ba cái tay. Ngoài hai cái của lão tam thì còn một tay hình như là tay con gái." Ngô Tam Tỉnh nói: "Làm gì có chuyện đó, chắc anh dọn mệt quá nên ảo giác thôi."

"Chắc chắn không phải ảo giác." Ngô Nhị Bạch nói, "Mở chần ra mà nhìn."***"Chần này lấy ở đây vậy? Mấy thứ này là cái quái gì chứ?" Ngô Tam Tĩnh sắc mặt trắng bệch. Ngô Nhị Bạch nắn nắn trong chần bông: "Những thứ này là dịch nhầy của người chết, chần này từng dùng để quần du thi."

"Du thi?"

"Một loại thầy khô, trong người có chất nhầy do phân hủy tràn ra ngoài, bao lấy thi thể, khiến cho quá trình phân hủy bị ngưng trệ, sau đó mới từ từ bị ăn mòn."

"Chần này lấy ở đâu ra?" Ngô Tam Tĩnh chỉ chỉ trong góc, bên kia có một cái tủ cũ. Trong tủ tất cả đều là chần, có vài cái bị chuột gặm xơ xác.

"Những thứ này không có vấn đề gì. Chúng không phải là của nhà mình. Chắc là của Thường Thiết Thụ." Nói xong, Ngô Tam Tĩnh nhìn Ngô Nhị Bạch một lát, "Lão nhị, chẳng lẽ nó và chuyện kia có liên quan sao?"

"Có thể, chúng ta đã không tính tới cái này?"

"Chờ chút, mấy đứa biết cái gì phải không?" Ngô Nhất Củng hỏi. Ngô Nhị Bạch đáp: "Đây là một thử thách mà ngày trước cha ra cho chúng đệ."***"Lão tử cái gì cũng không định giải thích cho anh đâu, vì thế nên anh mới không biết việc này, hai người bọn tôi, cha muốn xem ai trong chúng tôi có thể vào nghề, nên cho chúng tôi một thử thách."

"Thử thách cái gì?"

"Trong căn phòng này, có một gian mà người thường không thể nhìn thấy, là lợi dụng kết cấu đặc biệt của phòng ốc mà giấu đi, buổi tối lần đó, chúng ta phải tìm ra nó"

"A, vậy trong nhà này quả có gian phòng như vậy sao?" Ngô Nhị Bạch quay đầu lại nói: "Lão tam dùng ba ngày, em chỉ mất mười phút liền tìm được"

gian nhà đó."

"Ai da, đừng có điêu, không phải như anh nói đâu." Ngô Tam Tinh lập tức phản bác. Ngô Nhị Bạch gật đầu: "Đúng, cũng không phải anh nói điêu, chỉ là vì trước khi làm việc này, anh đã cảm giác gian phòng đó tồn tại, vì thế mà lão cha nói anh lập tức sẽ phát hiện ra, sau đó lão cha không cho anh đi, nói anh nhãn lực rất cao, dễ gặp nguy hiểm."

"Nhưng mà lão cha không ngờ là. Kỳ thực anh đã phát hiện gian nhà ấy chỉ sau có mấy giờ, tìm được nó rồi thì cũng biết cách để đi vào đó. Nhưng mà khi ấy anh còn nhát gan, không dám đi vào." Ngô Nhị Bạch nói, "sau khi kiểm tra, anh có hỏi lão cha, gian nhà này rốt cuộc có cái gì. Lão cha không nói, lúc này anh mới quyết định phải điều tra tới cùng. Anh liền đi tìm một người thật lớn gan." Cùng lúc đó Ngô Tam Tinh nhắc tay: "Tôi". "Tôi vào gian nhà này nhưng bản thân chưa biết, người tên Thường Thiết Thụ kia rốt cuộc muốn làm gì." Ngô Tam Tinh châm thuốc, "Lão đại anh cũng đừng suy nghĩ, thứ bên trong phòng đó, anh thấy liền phát điên ngay."***Ngô Nhất Cùng vào bếp nấu nướng ba giờ liền, đổ hơi quá tay muối, mấy lão nhân ăn có phần nhú mào, nhưng mà còn có rượu nhắm, mặn một chút cũng không sao. Ngô Tam Tinh rót cho mấy ông già trong nhà uống tới thất điên bát đảo, Ngô Nhị Bạch ngồi ôm đùi nhóc mới được một tuổi không biết của họ hàng thân sơ nào, dỗ đứa bé xem mình cho gà ăn. Ngô Nhất Cùng cời tạp dề đặt lên bàn rồi nhận bát rượu từ tay Ngô Tam Tinh, nhưng đầu óc không đặt ở bàn rượu.***Ngô Nhị Bạch đỡ hai người kia vút lên giường, cả gian nhà nồng nặc mùi rượu, hai người kia được Nhị Bạch và mấy người thân ở bốn gia vận sức chín trâu hai hổ mới khiêng được về đây. Ngô Nhị Bạch vừa tạm biệt với mấy người bọn họ, đóng cửa phòng lại, quay đầu đã thấy Ngô Tam Tinh ngồi góc dậy, châm thuốc: "Được rồi, rượu cũng đã uống, anh có thể làm tròn lời hứa được chưa." Ngô Nhị Bạch nhìn lão đại của mình một lát mới nói: "Lão đại quả thực đã uống rất nhiều."

"Tửu lượng của anh ấy thế nào, anh có phải là không biết đâu."***Ngô Nhị Bạch cầm đèn pin đi trước, Ngô Tam Tĩnh ôm chần đi phía sau. Hai người đẩy cửa đi ra ngoài xong nhẹ nhàng khép cửa lại, đi vào sâu trong khu nhà cũ. Một giây sau đó, Ngô Nhất Cùg cũng ngồi dậy. Lão đại ngồi trên giường một lúc, mùi rượu đã tản đi ít nhiều rồi mới len lén bước theo hai người kia. Ngô Nhất Cùg trước đây chưa từng nghĩ rằng, gian nhà cũ nơi mà mình từng sống một quãng thời gian rất dài hồi nhỏ, vào nửa đêm lại trở lên kinh khủng như vậy. Ánh trăng trắng bệch bắt đầu rọi qua những song cửa vuông sập xệ, chiếu tới hành lang, đi qua đường như có cảm giác nơi đó kết lại thành một tầng sương lạnh. Lão nhị đi rất nhanh, ánh đèn pin leo lét phát ra càng khiến lão đại thêm khủng hoảng tinh thần.***Trước mắt là một bức tường gạch hết sức bình thường, ánh trăng đối diện với lều gác rọi vào, in ra hai bóng người thậm thụt trên mặt tường. "Mau nói cho tôi biết, làm thế nào vào được gian phòng này? Ba thứ trong đó rốt cuộc là cái gì?" Ngô Tam Tĩnh hỏi. Ngô Nhị Bạch vượt mặt tường: "Cậu không muốn đoán thử một lần sao?"

"Đoán cả chục năm rồi. Tôi đã sớm không còn ý định đó nữa." Ngô Nhị Bạch cười cười: "VẬY CẬU VÀO XEM ĐI." Bên trong là một gian phòng vô cùng đơn giản, chỉ có mười mấy mét vuông. Ở đó chẳng có gì, chỉ một khoảng tối om, bùn đất tỏa ra khiến cho không khí vẫn lên mùi ẩm thấp, chỉ có ba cái chum nước to vô cùng cũ kỹ đặt quanh, chúng để phải cao bằng thân người.***"Người đâu rồi?" Ngô Nhất Cùg bật lửa lên, lão đại thấy Ngô Nhị Bạch cầm đèn pin vào phòng, kết quả là người không thấy đâu nữa- chẳng lẽ là chui vào trong chum nước rồi? Ngô Nhất Cùg ghé sát vào miệng chum, cố sức kẹp miệng chum vào vách, hai chân bám chặt lên thành chum, soi bật lửa vào bên trong đó. Lão đại thấy trong chum nước kia, chứa đầy một thứ dầu đặc quánh màu trắng, bao ngoài lớp dầu ấy là một tầng giống như sợi bông vậy. Hình như là một mớ rễ cây. Dầu đặc không có mùi gì, lão đại dùng tay ấn thử vào trong đó, thấy nó cứng như đá. Ngô Nhất Cùg không nhận ra là cánh cửa sau lưng mình đang từ từ khép lại. Lão đại nhảy xuống chum nước, đang lúc trăm tư không thể giải

nổi ấy, cũng không phát hiện ra được cửa vào ở xung quanh, dưới ánh lửa bé tí, chỉ thấy bốn phía vách tường giống nhau như đúc. Ngô Nhất Cùng bò lên trên cái chum nước thứ hai, soi bật lửa vào trong tìm kiếm, lúc này chum nước vẫn giống như cái trước, nhưng ở giữa đồng dầu đặc có đào ra một cái hố lớn, sát miệng hố cũng đã rắn đanh lại, xem ra thời gian đào cái hố này cũng lâu rồi. Lão đại đập vào vách chum, cúi người bò vào trong hố, đập thử một cước, thấy rất rắn chắc, yên tâm là có thể giẫm lên rồi, trong một khắc sau, bề mặt dầu đặc bỗng nứt ra, lão đại lập tức thụt thẳng vào trong hố dầu. May mắn là tay vẫn chộp được vách chum. Ngô Nhất Cùng định leo lên, trong một khắc đó, lão đại chợt có cảm giác như, chân mình bị rất nhiều bàn tay tóm lấy, một lực lượng khổng lồ từ bên dưới nỗ lực kéo thân người lão đại ngập vào trong dầu, bật lửa trong tay rơi ra, bốn phía chìm vào trong bóng tối mờ mịt, lão đại vô cùng hoảng sợ, vẫn cố sức mà bám lấy vách chum, cảm giác như dưới lớp dầu kia là vô số những bàn tay ngoi lên, bầu vú lấy tay lão đại. "Cứu mạng!" rớt cục thì lão đại cũng chịu hét lên. *** Trong nhà tắm, Nhị Bạch đang chà lưng cho Ngô Nhất Cùng. "Những thứ đó là mỡ người thật à?" Nhị Bạch nói: "Đúng vậy, đều là mỡ của nữ thi trẻ tuổi."

"Vậy trong một chum thì cần tới bao nhiêu mạng?"

"Tâm hơn hai ngàn. Cuộc sống ngày xưa không được sung túc, một người không có nhiều mỡ lắm đâu."

"Trong đồng mỡ ấy rốt cuộc là bọ cái gì vậy?" Nhị Bạch cười cười: "Em không biết lắm, không dám khẳng định, anh tắm xong rồi em nói cho." *** Trong chum mỡ đó có một loại cỏ. Loại cỏ này theo như trong sơn hải kinh ghi chép, là từ trên trời rơi xuống, trồng trên mặt đất chỉ có thể sống được qua một mùa. Thường Thiết Thụ từng nghiên cứu cách để loài cỏ này đơm hoa kết quả, vì là loài cỏ đó rất trân quý, nên thực nghiệm vô cùng khó khăn. Hãn dùng cả đời cuối cùng cũng chỉ trồng được ba gốc, táng gia bại sản, sau cùng thì phải bán nhà gán nợ."

"Hắn đã lập tức đem những gốc cây chết héo đó ngâm vào trong mỡ người, muốn tìm được ra cách khi lấy mấy cái gốc đó ra, chúng sẽ lại sống được. Đáng tiếc là, hắn tới cùng cũng không tìm được phương pháp làm cho nó nở hoa."

"Cỏ này trông làm gì, có lợi sao, kiếm tiền được không?" Ngô Nhị Bạch lắc đầu: "Loại cỏ này trong nhân gian gọi là manh nhân thảo, em không biết nó dùng để làm gì, nhưng trong vài phương thuốc dân gian, có nhắc tới nó."***Ba chum nước lớn được đem ra ngoài, đặt ở trên sân, mỡ người được đốt cháy cùng với rất nhiều rơm rạ, các hòa thượng ngồi một bên niệm kinh siêu độ, ba huynh đệ yên lặng đứng nhìn một bên, đồng lửa cháy rùng rục như vô số thiếu nữ đang vùng lên, trong ánh đỏ chớp động mà nhảy múa cuồng loạn."Nhất định còn rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết." Ngô Nhất Cùg thầm nghĩ, "Chuyện như này, có nói cho con trai mình, nó khẳng định cũng sẽ không tin."

Hết.